

Arrest

nr. 138 132 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2014.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 23 juni 2014, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 juli 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids-, rechtzekerheids-, gelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daar waar de verzoekende partij met haar betoog in het kader van het eerste middel tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Specifiek wat het redelijkheids- en rechtzekerheidsbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan uit mocht gaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Deze beginselen brengen niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het redelijkheids- en rechtzekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze mate lijkt het middel bijgevolg niet dienstig. Tevens dient erop gewezen te worden dan van een schending van het gelijkheidsbeginsel slechts sprake kan zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, zodat ze zich niet kan beperken tot de loutere bewering dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst en in het andere dossier dan weer niet en dat zij tientallen voorbeelden kan geven waarin beslissingen worden genomen waarin naar de instructie verwezen wordt. Bovendien kan het gelijkheidsbeginsel niet worden ingeroepen om een onwettige situatie te bestendigen. De Raad benadrukt dat het toepassen van voormelde instructie zou ingaan tegen het legaliteitsbeginsel. In deze mate lijkt het middel ongegrond.

De verzoekende partij stelt verder dat wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat uit de motivering niet kan afgeleid worden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en zodoende een schending van de formele motiveringsplicht vormt. Er dient echter op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing ingegaan wordt op de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voren heeft gebracht en dat telkens wel degelijk uiteengezet wordt waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Zo wordt met betrekking tot de elementen van verblijf en integratie uitdrukkelijk gesteld dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, omdat zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Het loutere feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is, leidt niet tot de onwettigheid van deze motivering. Ook op de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM wordt uitdrukkelijk ingegaan. Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift een schending van voornoemd artikel 3 alsnog tracht aan te tonen door te verwijzen naar de gevaarlijke situatie in Bolivia die in “vele recente media” werd aangehaald, dient te worden vastgesteld dat dit slechts beweringen zijn en dat een verwijzing naar een algemene situatie in een land van herkomst, zonder dat de verzoekende partij enig verband met haar persoon aantoont, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Ten slotte kan erop gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de

gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar de verzoekende partij tot slot nog verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 80.255 van 26 april 2012, wijst de Raad er op dat arresten in de continentale rechtspraak, geen precedentswaarde kennen. Het middel lijkt niet gegrond."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 16 december 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 27 januari 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "*VzP volhardt en stelt dat moeilijk kan volgehouden worden dat VzP zelf verantwoordelijk is voor haar situatie aangezien zij sinds 2002 in België verblijft en pas in 2012 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen heeft.*"

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 16 december 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en nog stelt dat de verzoekende partij niet verantwoordelijk is voor haar eigen situatie nu dit het eerste bevel is dat zij kreeg en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de vaststellingen uit de beschikking van 1 december 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Haar betoog ter terechtzitting doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing en de beschikking.

2.6 Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids-, rechtzekerheids-, gelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET